

het huizeke

2025, nr. 4

TWEEMAANDELIJKS — JULI, AUGUSTUS

2

Voorwoord

3

Tuberculosebestrijding

6

Mike Brant

8

Uitstap Oostende

10

Vossenstraat

12

Toename tuberculose

13

Bob Stauf

14

Weetjes

la petite maison

V.U. Kris Raemdonck, Vossenplein 23, 1000 Brussel
Afgiftekantoor: De Brouckère, 1000 Brussel

het huizeke
la petite maison

België — Belgique P.B. 1000 Brussel
Erkeningsnummer: P004212

Kris Raemdonck coördinatrice

”

Een blijvende erfenis van warmte en steun

We beginnen dit tijdschriftje met droevig nieuws. We vernamen het overlijden van Leo Vanheerswynghels, wat voor ons toch heel onverwachts kwam. Leo is de man die aan de wieg stond van onze daklozenwerking zoals die nu bestaat: hij zorgde er voor dat den 12 een huis werd waar we onze transitopvang voor daklozen konden uitbouwen. Hij kocht het huis, en stelde het ter beschikking van onze werking. Hij nam de nodige herstelwerken doorheen de jaren op zich, bleef geïnteresseerd en bereikbaar voor alles wat we deden. Bovenop deze gulheid liet hij niet na om verjaardagen of jubilea te vieren en aan de gasten te vragen om geen geschenken te geven, maar iets te storten voor het Huizeke. Enige jaren geleden schonk hij zelfs het gebouw aan Vrienden van het Huizeke, waardoor de werking verder gegarandeerd werd voor de toekomst. Een grote blijk van waardering en vertrouwen. Uiteraard kon hij dit niet doen zonder de steun van zijn vrouw en dochter. Onze dankbaarheid en waardering gaan dan ook evenzeer uit naar hen. Zoals ook ons medeleven bij het verlies van Leo.

En zelfs nu, over de dood heen, schenkt hij ons nog steun door bloemen of kransen te vervangen door een storting voor Vrienden van het Huizeke.

Leo maakt onlosmakelijk deel uit van de geschiedenis én de toekomst van het Huizeke.

Ik heb niet genoeg woorden van waardering en dankbaarheid, namens het Bestuur, het team en alle mensen die verbonden zijn met het Huizeke, maar laten we dan in deze moeilijke dagen van gemis en verdriet, én waardering en dankbaarheid, onze harten spreken, woordeloos.

Een oase voor herstel

In een rijhuis in de Brusselse Marollen kunnen dakloze tuberculosepatiënten na hun verblijf in het ziekenhuis hun behandeling voortzetten. In 'Den 12' vinden ze rust, waardigheid en de kans om het leven opnieuw vast te pakken.

Het huis, in een zijstraatje van het Vossenplein in de Marollen, ziet eruit als duizenden andere, met een rijtje deurbellen zoals zo vaak in de hoofdstad, waar herenhuizen zijn opgedeeld in flats. Die anonimiteit komt de bewoners goed uit. Ze hebben al vaak genoeg het onheimelijke gevoel dat er 'tbc' op hun voorhoofd geschreven staat.

In 'Den 12' verblijven zes mensen die er op krachten komen terwijl ze behandeld worden voor tuberculose. Vaak leefden ze op straat of surften ze van sofa naar sofa bij vrienden of familie. Velen zijn transitmigranten of mensen zonder papieren. Zo ook Loucas (28), die drie jaar geleden vanuit Marokko naar België trok, op zoek naar een beter leven.

Zijn familie weet niet dat hij tot vorige herfst op straat leefde. "Ik wil niet dat ze zich zorgen maken over mij, mijn ouders zijn al bejaard." Om dezelfde reden wil hij ook niet dat ze weten dat hij ziek is. Vorig jaar begon hij te sukkelen, pijn in de rug, diepe vermoeidheid. Hij werkt in de bouw en dacht dat het aan de aard van het werk lag. Tot hij op een dag in de tram zweetaanvallen kreeg en toch maar naar de spoeddienst ging. Het verdict: tuberculose, in zijn geval uitzonderlijk aan de wervelkolom, en niet aan de longen. Hij verbleef eerst elf dagen in isolatie, dan drie maanden in een gespecialiseerde leefgroep in het Sint-Pietersziekenhuis.

Sinds twee maanden is hij in 'Den 12'. Dit huis aan het Vossenplein is een cruciale schakel in de behandeling van mensen als Loucas, zeggen Raquel Rey en Noémie Nguyen, verpleegkundigen van het preventiecentrum voor tbc FARES, die als tbc-casemanagers voor risicogroepen de tussenpersoon zijn met het ziekenhuis en andere diensten. "Therapietrouw is een probleem bij deze doelgroep, en de grootste drempel is het niet hebben van een woning." Overleven op straat betekent ook geen ruimte in het hoofd om nauwgezet een medicatieschema te volgen. En de behandeling tegen tbc is geen lachertje, zegt Eva Mutuzo van de Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding (VRGT).

"Vermoeidheid, misselijkheid, het is lastig om deze behandeling te volgen zoals het hoort als je op straat leeft."

En dat is nochtans cruciaal. Tbc is een besmettelijke ziekte die wordt behandeld

met antibiotica. Wie de behandeling niet correct volgt, of niet tot op het einde volhoudt, kan niet alleen opnieuw ziek worden, ook is er een risico op resistentie. De bacterie wordt dan ongevoelig voor bepaalde antibiotica, wat tbc moeilijker te behandelen maakt.

De twee verenigingen werken sinds 2015 in Brussel samen om therapietrouw bij kwetsbare patiënten met tbc te verbeteren. Hun dak- of thuisloze patiënten kampen meestal ook met geestelijke-gezondheidsproblemen of met verslaving – en dit laatste maakt dat ze niet welkom zijn in opvanghuizen. Voor onderdak gingen de partners in zee met 'De Vrienden van het Huizeke', een transithuis voor mensen die dakloos zijn.

Deze samenwerking krijgt de steun van het Fonds Dokter Daniël De Coninck, beheerd door de KBS, in het kader van een oproep die actoren van huisvesting en (geestelijke) gezondheid aanmoedigt om samen de begeleiding van kwetsbare mensen te verbeteren en alternatieve oplossingen voor de woningnood aan te brengen. Deze steun is een noodzakelijke aanvulling op de middelen van Damiaanactie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

De teams van FARES en VRGT regelen voedselhulp en transport naar medische afspraken. Ze nemen de tijd om de ziekte en de behandeling uit te leggen, taboes te doorpikken. Ze bekijken met de patiënt wat die zelf wil na de besmettelijke fase waarin hij geïsoleerd moet blijven. Als ze nergens terechtkunnen en in staat zijn om alleen te wonen, is er 'Den 12' van 'De Vrienden van

het Huizeke'. Bewust is gekozen voor een locatie op een steenworp van het Sint-Pietersziekenhuis, waar de patiënten medisch worden opgevolgd. "Tbc vraagt om een complexe behandeling, in het begin moeten ze tot tien pillen per dag nemen, nadien drie", zegt Eva Mutuzo. "We leren hun geleidelijk zelf verantwoordelijk te worden voor hun behandeling."

Naast de medische behandeling worden ze ook begeleid door Andy en Sofie. Zij bekijken met de bewoners wat ze nodig hebben, en wat ze willen doen. Is er een kans op papieren? Moet er een identiteitskaart worden geregeld, of een aansluiting bij een ziekenfonds? Heeft de persoon een inkomen of kan er één geregeld worden? Is er budgetbegeleiding nodig?

"Mensen die dakloos zijn willen een leven zoals iedereen", zegt Andy Vandermeersch. Een woning, werk. "Maar het vraagt meer dan zes maanden om een leven in de sporen te trekken. We kunnen wel met kleine stapjes een begin maken en perspectief bieden." Soms wordt het verblijf daar een springplank naar een woning of een baan. En soms valt er dan nadien een postkaartje in de bus om de mensen die naast hen stonden zonder te oordelen, te bedanken. "Maar meestal moeten we de verwachtingen temperen."

Met Loucas, zonder papieren, kunnen ze eigenlijk alleen samen een netwerk opbouwen, zodat hij beter weet waar hij nadien terechtkan voor voedselhulp, voor onderdak, voor kleding, voor zorg. Hij gaat nu naar de fitness om sterker te worden, en zoekt een plek waar hij Nederlands kan leren, hij werkt wanneer hij kan.

De projectpartners zijn ondertussen goed op elkaar ingespeeld. Ze springen voor elkaar in de bres wanneer nodig. “Als het gesprek met één patiënt vastloopt, kunnen we elkaar inschakelen om het weer vlot te trekken”, zegt Eva Mutuzo.

In 2024 werden 21 patiënten op deze manier begeleid. Ze kunnen ook nadien nog terecht bij Het Huizeke met vragen.

“Het lijkt soms een vergiftigd geschenk”, besluit Andy Vandermeersch. “Alsof je hen even laat proeven van een normaal leven, voor je hen terugstuurt naar hun oude leven.” En toch, elke genezen persoon is een succes: voor de volksgezondheid, en voor de persoon zelf, die weer beter is en die kleine aanknopingspunten gevonden heeft die iets in beweging kunnen zetten.

Bron: <https://kbs-frb.be/nl/een-oase-voor-herstel>

VRIENDEN VAN HET HUIZEKE VZW HOE KAN U STEUNEN?

Financiële steun - Soutien financier:

Met fiscaal attest BE86 8939 4407 0450

Met de vermelding “projectnr. 306 - Vrienden van het Huizeke”

Netwerk tegen Armoede,

Vooruitgangstraat 323, bus 6, 1030

Brussel én jouw rijksregisternummer

Vanaf € 40 geniet u

belastingvermindering.

Vrijwilligerswerk - Bénévolat:

Actuele vacatures op

<https://vrijwilligerswerk.be> of mail naar steven@vrienden-huizeke.be

Mike Brant, 50 ans déjà

ER Chanteur et compositeur israélien, Mike Brant est né dans la nuit du 1er au 2 février 1947. Il est le fils de Fishel Ephraïm Brand, un juif polonais professeur de danse de salon, qui s'est engagé auprès de l'armée russe pour combattre le nazisme durant la Seconde Guerre mondiale.

C'est dans un camp de réfugiés qu'il rencontre Bronia, une jeune femme rescapée, dont il prendra soin avant de fonder une famille avec elle.

C'est au sein d'un camp de réfugiés juifs que naît Moshe Brand, qui deviendra plus tard Mike Brant, une star internationale.

En septembre 1947, la famille Brand débarque à Haïfa, une ville du nord de la Galilée, et s'installe dans une communauté agricole.

En 1950, son frère Zvi vient au monde. La famille mène une vie modeste : Fishel travaille à la municipalité tandis que son épouse s'occupe du foyer.

Mike tarde à parler et reste muet plus longtemps que les autres enfants.

Il se passionne pour la peinture, mais dès

l'âge de 13 ans, il commence à travailler comme vendeur de glaces, puis comme employé dans un garage à 16 ans. C'est à cette époque qu'il tombe amoureux d'une voisine plus âgée, Sara Itsokovichi.

En parallèle, il chante lors de fêtes aux côtés de son frère Zvi, qui joue de l'accordéon.

Ensemble, ils forment un groupe, The Chocolates, et Mike commence à se produire dans des hôtels prestigieux, notamment au Hilton de Tel Aviv.

Peu à peu, il se fait connaître dans les grands hôtels israéliens, interprétant les chansons de ses idoles Elvis Presley, Frank Sinatra et Tom Jones. En 1967, un drame bouleverse sa vie : son père meurt d'une crise cardiaque.

Le 17 mai 1969, Sylvie Vartan et Carlos, célèbres artistes français, l'entendent chanter à l'hôtel Hilton. Séduits par son talent, ils l'invitent à leur table et lui proposent de les accompagner en France. Mike accepte, bien qu'il ne parle pas un mot de français. Hébergé par Carlos, il rencontre le compositeur Jean Renard qui lui propose d'interpréter Laisse-moi t'aimer. Présenté au festival du Midem en janvier 1970, le titre connaît un immense succès avec 500 000 exemplaires vendus et des versions enregistrées en italien et en allemand. D'autres tubes suivent, notamment Mais dans la lumière. On lui propose des rôles au cinéma, mais Mike refuse : il souhaite rester exclusivement chanteur. En octobre 1971, Dalida l'invite à faire sa première partie à l'Olympia, puis il part en tournée avec Esther Galil. Il enchaîne les succès avec Qui saura, C'est ma prière, Rien qu'une larme, Tout donné, tout repris, etc.

En 1973, il retourne en Israël pour remonter le moral des soldats durant la guerre du Kippour. Mais la dépression le rattrape. Johnny Hallyday lui conseille alors de se reposer dans une clinique à Genève. Malgré son succès, Mike ressent un profond malaise, comme s'il était étranger à cette gloire. Il maîtrise difficilement le français et préfère l'anglais.

En 1974, il rencontre Simon Wajntrob, un escroc qui ne le paiera jamais, plongeant Mike dans une tourmente financière et émotionnelle.

Le 22 novembre 1974, il tente de mettre fin à ses jours en sautant du cinquième étage, mais miraculeusement, une de ses chaussures se coince dans une garniture de terrasse et lui sauve la vie.

Au printemps 1975, il enregistre Dis-lui (Feeling) et reprend contact avec Jean Renard pour une nouvelle collaboration. Mais le vendredi 25 avril 1975, il saute du cinquième étage et meurt sur le coup.

Les circonstances de sa mort restent floues : suicide ou assassinat ? Certains évoquent un complot impliquant la mafia israélienne. Son producteur, Simon Wajntrob, aurait été mêlé à cette tragédie. Une phrase troublante aurait été entendue : « Ne me pousse pas dans le vide ». La vérité reste inconnue.

Aujourd'hui, 50 ans après sa disparition, Mike Brant nous observe d'en haut, le sourire aux lèvres, voyant que ses admirateurs ne l'ont jamais oublié.

Dany, visiteur de la Petite Maison

Uitstap naar Oostende

Op woensdag 21 mei 2025, zijn we samen vertrokken voor onze jaarlijkse vrijwilligers uitstap naar Oostende. We hadden afgesproken bij het Zuidstation om 08.30. De groep van tien personen was op tijd aangekomen. Het weer in Brussel was een beetje bewolkt maar we waren allemaal al blij om te genieten van een gezellige dag. Er waren veel reizigers in de trein maar toch konden we zittend reizen. Eens aangekomen aan de zee konden we al in het station genieten van de zuivere lucht en het goede weer, met veel opklaringen en een verse gezonde wind.

Zoals voorzien in het programma, zijn we begonnen met het bezoek van het befaamde zeilschip "De Mercator" dat aangemeerd ligt in de jachthaven van Oostende.

Het was een prachtig bezoek vol met herinneringen van voormalige reizen, met foto's en met antieke voorwerpen. Tijdens twee bijzondere reizen naar het Paaseiland, heeft de Mercator twee Paaseiland-beelden naar België meegebracht, die zijn nu in musea te bewonderen.

Daarna zijn we naar het restaurant "Lizette & Lucien" getrokken, we zijn daar goed verwelkomd en bediend door een ploeg van mensen met downsyndroom. Ik vind het een heel mooi concept om aan die mensen de gelegenheid te bieden om in de horeca te werken, het toont een voorbeeld van sociale inclusie. In het restaurant konden we genieten van heerlijke belegde boterhammen en gevarieerde slaatjes, met subtiele soepen en gezonde drankjes. Na het restaurant, zijn we langs het Casino naar de zeedijk vertrokken voor een aangename wandeling langs de zee.

Daar konden we echt van de zeelucht genieten of even op het strand te lopen. In de namiddag zijn we gaan wandelen in de winkelstraat richting het station. Wie een souvenir of een cadeau wou kopen kon daar zeker iets vinden. Op onze weg naar het station konden we ook de prachtige neogotische kerk Sint-Petrus en Sint-Paulus zien. Rond 16.00 zijn we samen vertrokken naar Brussel, we waren allemaal tevreden van deze uitstap.

Nogmaals bedankt aan het Huizeke voor de organisatie!
Tot volgend jaar voor een andere uitstap.

Hassan, vrijwilliger

Handelaars blokkeren start werken in Vossenstraat

In de Vossenstraat in de Marollen zijn op maandag 19 mei rioleringswerken gestart in opdracht van waterbedrijf Vivaqua. Een twintigtal handelaars in de straat vrezen voor een zware impact op hun activiteiten tijdens het drukke zomerseizoen. Vanochtend werd zelfs een eerste werfvoertuig geblokkeerd door de handelaars. "De werken vallen samen met ons beste seizoen."

De Vossenstraat is een smalle, autovrije doorgang tussen de Hoogstraat en het Vossenplein. Deze week wordt een deel van de straat opgebroken voor de herstelling van ondergrondse leidingen. De werken zullen minstens 45 werkdagen in beslag nemen. De huidige werf zou midden juli afgerond moeten zijn.

Voor de lokale handelaars komt de werf ongelegen. "We zijn absoluut niet tegen het feit dat er werken gebeuren. Die zijn nodig. Maar de manier waarop dit nu gebeurt, is erg moeilijk", zegt Mariama Errami van restaurant Tapatat op de hoek van de

Vossenstraat en Hoogstraat.

"De aankondiging zat pas op 28 april in de bus. Daarin stond dat de werken op 5 mei zouden beginnen. Uiteindelijk zijn ze uitgesteld tot 19 mei, maar dat lost niets op. Eén week voorbereiding voor zo'n grote werf, dat is veel te kort."

Ludieke acties

Volgens Errami kregen de handelaars te weinig tijd om zich aan te passen. "Ik heb mijn personeelsplanning, mijn voorraden en zelfs mijn vakantie al lang geleden vastgelegd." Errami baat een restaurant uit met groot terras. "Dit is de tijd van het jaar waarin we de beste deals sluiten. Door de terrassen halen we onze omzet hier grotendeels in de zomer", zegt ze. Ook Line Callebaut, oprichtster van het kunstencentrum Octopus Heart in de buurt, begrijpt de aanpak niet. De frustratie in de wijk leidde afgelopen weekend al tot een ludieke protestactie. Verschillende handelaars hingen affiches aan hun gevel met "à vendre". "We voelen ons bekocht", zegt Callebaut. "We zijn nooit bevraagd over wat hier gebeurt." Maandagochtend werden de eerste werfvoertuigen zelfs kort tegengehouden. Handelaars blokkeerden de straat met stoeltjes. "De hele Marollenwijk ligt al maandenlang open. Je weet als bewoner amper nog waar je wel of niet door kan. Waarom tijdens de zomer? En waarom zo laat gecommuniceerd?", vraagt Callebaut. Omdat de Vossenstraat een voetgangerszone is, zouden de handelaars geen recht hebben op een vergoeding tijdens de werken. Dat is volgens Errami

moeilijk te begrijpen. "De impact is er nochtans wel degelijk. Sommige zaken overwegen zelfs om tijdelijk te sluiten."

Coördinatie Vivaqua en Stad Brussel

De handelaars vragen dat de werf wordt uitgesteld tot het najaar, na het toeristische seizoen. Tot dusver kreeg die oproep geen gehoor. Volgens Errami is de coördinatie tussen Stad Brussel, Vivaqua en de buurt "zo goed als onbestaande".

"Wij bekijken intern hoe we het in het vervolg beter kunnen doen.

De communicatie ligt bij Vivaqua en normaal hoort dit tien dagen op voorhand te gebeuren, maar dat waren nu slechts zes dagen", zegt Rens Gijsen, woordvoerder van schepen van Stedenbouw en Openbare Ruimte Anaïs Maes (Vooruit.brussels).

Vivaqua geeft toe dat de communicatie over de start van de werf redelijk laat verspreid werd. De vergunningssprocedure heeft volgens het waterbedrijf lang geduurd.

"Toen we signaal kregen dat bepaalde handelaars vragen hadden, hebben we een informatiesessie georganiseerd en de werf met twee weken uitgesteld. Tot vandaag dus", zegt woordvoerder van Vivaqua Saar Vanderplaetsen. "We zijn in overleg met Stad Brussel en wachten op hun beslissing (eerstdaags) over hoe het dossier zal evolueren."

Bron:

<https://www.bruzz.be/actua/samenleving/handelaars-blokkeren-start-werken-vossenstraat-we-werden-amper-geinformeerd-2025>

Victor Peeters © BRUZZ

Toename tuberculose onder jongeren in Europa

Tuberculose komt steeds vaker voor bij kinderen in Europa die jonger zijn dan vijftien jaar. De Europese gezondheidsdienst ECDC en de Europese tak van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) van de Verenigde Naties geven geen verklaring voor de toename, maar maken zich er wel zorgen over. Ze roepen op tot maatregelen om besmettingen te voorkomen en patiënten beter te behandelen.

De beide organisaties hebben maandag hun meest recente volledige cijfers naar buiten gebracht. Die gaan over 2023. Toen liepen ruim 7.500 kinderen onder de vijftien jaar tuberculose op in Europa en Centraal-Azië. Dat is het gebied dat onder WHO Europa valt. Vergeleken met het jaar ervoor is het aantal infecties in de leeftijdsgroep met bijna tien procent gestegen.

Absolute uitschieter is Slowakije. Daar zijn twee op de vijf nieuwe tbc-gevallen bij kinderen in die leeftijdsgroep. In Nederland is dit 3 procent, in de onderzochte landen bij elkaar gaat het om 4,3 procent.

Nieuwe gevallen

In alle leeftijdsgroepen bij elkaar waren er in 2023 ongeveer 225.000 bevestigde nieuwe tbc-gevallen in Europa en Centraal-Azië. Dat is vergelijkbaar met het jaar ervoor. Ongeveer 39.000 van die infecties waren in de Europese Unie, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, waar de ECDC over gaat. Voor dat gebied betekende dit een lichte toename.

In Nederland zijn in 2023 ongeveer 820 gevallen van tuberculose geregistreerd, omgerekend 4,5 op elke 100.000 mensen.

Dat is onder het gemiddelde voor de Europese Unie, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein (8,5 op 100.000). Noorwegen heeft omgerekend het laagste aantal infecties (2,9 per 100.000), Roemenië het hoogste aantal (55 per 100.000). Van de patiënten in Nederland zijn er negentien aan de infectie overleden, naar verhouding het laagste aantal van dit gebied.

België

Volgens de Waalse vereniging voor respiratoire aandoeningen, Fares, daalt de ziekte langzaam onder de Belgische bevolking, maar blijft ze hoger bij mensen van buitenlandse nationaliteit (35,5 gevallen). De ziekte komt ook meer voor in de grote steden zoals Brussel, met 21,3 gevallen per 100.000 inwoners, tegenover 5,2 in Vlaanderen en 6,9 in Wallonië. Met 869 nieuwe gevallen van tuberculose in 2023 moet België wel een tandje bijsteken om de doelstellingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) te halen.

Hiv-patiënten

ECDC en WHO maken zich ook zorgen over tbc bij hiv-patiënten. Bijna 20.000 mensen bij wie tbc is vastgesteld, hebben ook het virus dat aids kan veroorzaken.

En van de mensen die beide aandoeningen hebben, gebruikt een op de vijf waarschijnlijk geen virusremmers.

Die combinatie kan heel schadelijk zijn voor de gezondheid.

Bron: ANP

Bob Stauf n'est plus !

ER Bob Stauf, moins connu sous son nom, Robert Saudemont, est né à Dilbeek le 24 août 1937, il a grandi à Forest et après la guerre il commence à fréquenter le Vieux-Marché.

“Stauf” en bruxellois veut dire poêle. Dans le quartier il y avait deux Bob ; dans la même rue des Tanneurs, notre Bob Stauf et Bob de Fluiter, le siffleur (voir son portrait dans le Pavé n°2) , ils fréquentaient tous les deux le café Chez Marcel et quand on parle de Bob, oui mais lequel ? d’où les surnoms.

Après son service militaire, Bob Stauf entre comme policier à la Ville de Bruxelles où il ne restera que quatre années se rendant compte que cette fonction n’était pas faite pour lui.

Par la suite il reprendra le commerce de brocante de son beau-frère, Christian Drabbé¹, au n°14 rue de l’Hectolitre pour plus tard déménager au n° 136 rue des Tanneurs où il est resté jusqu’à son décès. Le magasin, précieux vestige d’une époque où il y avait un poêlier à chaque coin de rue, est toujours visible aujourd’hui et resté dans son jus.

Bob était le poêlier bien connu dans le quartier, c’était le dernier chez qui on pouvait trouver la pièce rare pour réparer un poêle ancien, il avait un bon stock de pièces d’origine qui ne sont plus fabriquées. Ces dernières années le commerce ne marchait plus comme avant puisque les radiateurs ont remplacé les bons poêles à charbon ou mazout, il vendait donc moins de pièces et faisait moins de dépannages par la même occasion.

Bob est décédé le 6 avril 2023 et nous présentons à cette occasion nos sincères condoléances à sa famille, amis et connaissances.

Luppens Nicky

Bron: <https://www.pave-marolles.be/bob-stauf-nest-plus/>

Bezoek aan het Magritte Museum

Op woensdagvoormiddag 30 april brachten we met zes vrijwilligers van onze maandelijkse dialooggroep "Het Schepencollege" een bezoek aan het Magritte museum te Brussel. Daar kregen we een rondleiding met een gids en leerden we de wereld van de Belgische surrealist René Magritte kennen.

Paasbrunch in het Huizeke

Op vrijdagvoormiddag 18 april organiseerden we opnieuw een ontbijt, deze keer voor Pasen. Dankzij de steun van de Lions Club Grimbergen Noordrand konden we onze bezoekers verrassen met een overvloed aan paaseieren, genoeg voor iedereen! Ook in de namiddag kon men genieten van passeieren.

De Bomma vanuit Oostende

Ja, ja, jullie lezen dat goed, ik mocht mee naar zee en het was heel leuk. Eenmaal aangekomen met de trein zijn we de fameuze Mercator gaan bezoeken. Heel groot en veel toffe dingen te zien. Daarna gaan eten in een heel fijne salade bar. Om te eindigen een fikse wandeling langs den dijk om al dat lekkers te laten zakken. En zo terug de trein op om terug naar huis te gaan. Dikke merci, De Bomma (vrijwilligster Myriam)

Kunstvernissage Anne Thilmany

Dit voorjaar konden we terug rekenen op onze kunstenaar Anne voor een mooie expositie in onze onthaalruimte. Haar leuke kunstwerkjes fleurden het onthaal op! Wegens succes mocht zij haar vernissage verlengen. Er kwamen ook nieuwe mensen langs in het buurthuis, speciaal om de expositie te bewonderen.

Het Huizeke levert een bijdrage tot armoedebestrijding door mensen in armoede te betrekken bij de maatschappij, de zelfredzaamheid van mensen in armoede te bevorderen en samen te streven naar meer kansen. Met de steun van Lions Club Grimbergen Noordrand, Damiaanactie, VGC, GGC en de Vlaamse Gemeenschap. De coördinatie gebeurt door Kris Raemdonck.

We spreken over 4 activiteitencentra:

De buurtgerichte wijkwerking, gefinancierd door VGC-stedelijk beleid. Het buurthuis staat open voor alle mensen met vragen en problemen en houdt de drempel zo laag mogelijk. Onze aandacht gaat naar kwetsbare mensen met verminderde welzijnskansen door factoren die behoren tot de probleemgebieden armoede, sociale uitsluiting en thuisloosheid. Als wijkwerking organiseren we ons volgens de vier functies van de sociaal-culturele methodiek: gemeenschapsvorming, educatie, cultuur en activering. Opvolging door Steven De Walsche, buurtwerker en vrijwilligerscoach.

De Vereniging waar armen het woord nemen, gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap. We vertrekken vanuit de ervaringen van mensen in armoede om het beleid, het middenveld en de maatschappij te sensibiliseren rond armoede en te veranderen in functie van armoedebestrijding en dit volgens zes criteria die ook gelden om erkend te worden door de Vlaamse overheid. Ann Milis is onze ervaringsdeskundige.

Residentiële opvang van dakloze TBC-patiënten. Huisvesting is cruciaal in het genezingsproces van dakloze tbc-patiënten. Wij vangen hen op en zorgen voor begeleiding na hun ziekenhuisopname. Onze partner BELTA (samenwerking VRGT en Farès) zorgt voor medische begeleiding en in samenwerking met Damiaanactie krijgen ze financiële ondersteuning. Zo kunnen patiënten voorzien in hun dagelijks onderhoud en een verblijf in een appartement. We willen iedereen de kans geven om te herstellen in een veilige omgeving en kiezen daarom voor begeleid wonen. Een eigen studio betrekken in een gemeenschapshuis met individuelere en intensievere opvolging en begeleiding voor de duur van hun herstel: dat is waarnaar we streven. De begeleidingen gebeuren door maatschappelijk assistenten Andy Vandermeersch en Sofie Raeymaekers.

Brugfiguren/schoolpoortwerking, gefinancierd door VGC. Een tandem van een ervaringsdeskundige in armoede en een maatschappelijk werker zijn aanwezig aan de schoolpoort om de drempel tussen ouders met kinderen in armoede en eerstelijns hulpverlening zo klein mogelijk te maken. Zij ondersteunen kansarme moeders met kinderen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel in hun dialoog met de school en verhogen zo hun betrokkenheid bij het schoolse gebeuren en bevorderen hun zelfredzaamheid bij het opnemen van hun ouderrol. Ann Milis, Sofie Raeymaekers, Marisa Mendoza en Anahit Petrosian zijn onze schoolpoortwerksters/brugfiguren.

COMMISSION COMMUNAUTAIRE COMMUNE
GEMEENSCHAPPELIJKE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

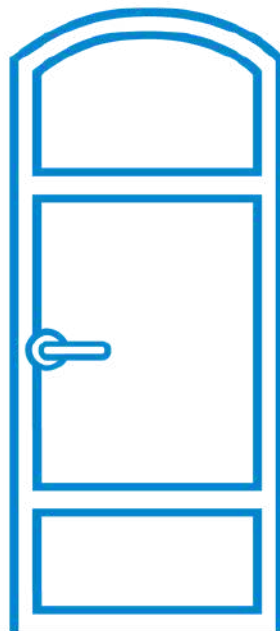
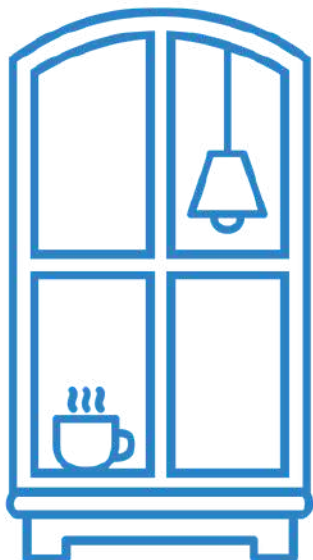
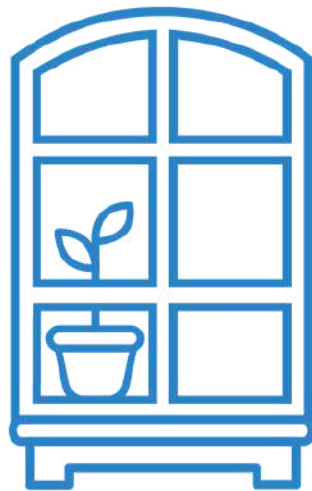
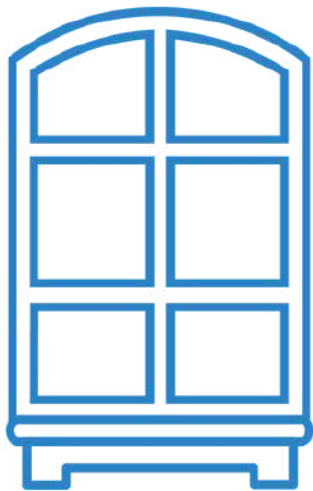
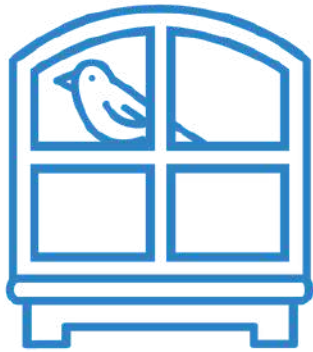
damiaan
actie

Vlaanderen
verbeelding werkt

het huizeke

la petite maison